

på falsk grundlag, og det tror jeg for alvor er meget, meget farligt.

Så selv om jeg mener, der er meget, der trækker i den forkerte retning, vil jeg afslutningsvis give regeringen det råd, at den i det mindste under de fortsatte regeringskonferenceforhandlinger gør sig umage med at få knyttet udvidelsen håndfast sammen med eventuelle ændringer. Og at gøre noget håndfast er altså ikke bare at tale om det. Det skal også gøres klart i de tekster, der arbejdes med, at når man forandrer EU, har man samtidig gjort EU klar til en udvidelse med de og de medlemslande. Regeringen skal være langt mere konkret og langt mindre valen i det spørgsmål.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne sige tak til deltagerne i den lange debat, og jeg vil begynde med at sige, at jeg synes, vi skal interesse os meget for hele tilrettelæggelsen af Folketingets arbejde under og op til regeringskonferencen. Det er væsentligt, at Folketinget inddrages, og at presse og offentlighed bliver ordentlig orienteret i alle faserne.

Debatter af denne type er et led i bestræbelserne for løbende at kunne tage bestik af, hvor langt vi nu er kommet, og regeringen har allerede på et tidligere tidspunkt givet tilsagn om, at den arbejdsmetode vil blive fortsat, også i det videre forløb i regeringskonferencen, når den fortsætter til efteråret.

Til overmål skal jeg gøre en enkelt eller to bemærkninger om de danske forbehold. Jeg er ikke særlig interesseret i at gøre ret meget ud af dem, fordi det vil være at fordreje hovederne på danskerne at prøve at bilde dem ind, at denne regeringskonference drejer sig om de danske forbehold. Det gør den ikke. Det er rigtigt, at der skal diskuteres anliggender og temaer, som vedrører de danske forbehold, men som det også er sagt fra flere sider, anfægter ingen, at Danmark har ret til at bevare de danske undtagelser, som er nedfældet i den folkeretligt bindende Edinburgh-Afgørelse. Samtidig har vi klart tilkendegivet, at på det forsvarsmæssige område, som også er en del af Edinburgh-Afgørelsen, vil vi ikke forhindre de andre lande i at gå videre, hvis de ønsker det.

Så enkelt er det. Det er egentlig slet ikke så udviklet, men alligevel kan i hvert fald hr. Keld Albrechtsen ikke få ind i sit hoved, at det er sådan, det forholder sig. Det er selvfølgelig fuldstændig rigtigt, som hr. Keld Albrechtsen siger, at det fremgår helt tydeligt af »Dagsorde-

nen for Europa« og andre publikationer og alt, hvad vi skriver og siger, at de temaer, som har forbindelse med de danske forbehold, bliver diskuteret på konferencen. Det er så indlysende, og det er der ingen der bestrider. Men det, der samtidig står fast, er, at ingen anfægter vores ret til at bevare de danske forbehold. Det er lige så indlysende.

Lad mig tilføje, at jeg og regeringen selvfølgelig har fuld respekt for folkeafstemningen. Vi respekterer den afgørelse, der blev truffet i forbindelse med det danske ja til Maastricht og Edinburgh, og det skal slås fast med så store søm, vi overhovedet kan finde i kassen. Men samtidig skylder vi os selv, at vi ikke anbringer os selv i et tankefængsel. Vi er nødt til at tænke igennem, hvilke problemer der findes i det europæiske samarbejde, og jeg vil gerne takke fru Elisabeth Arnold, som i sit indlæg om asylpolitik påpegede nogle af de problemer, som rent faktisk eksisterer. Fru Elisabeth Arnold gik ikke ind i en diskussion om afskaffelse af de danske forbehold, men pegede på, at der rent faktisk er nogle problemer i de europæiske landes samarbejde, når det drejer sig om asylområdet, og at det ikke er nogen god situation, der eksisterer på dette område, som fru Elisabeth Arnold meget rigtigt gjorde gældende.

Når det drejer sig om et så centralt spørgsmål som de europæiske landes deltagelse i fredsbevarende eller – som det hedder nu – fredsimplementerende aktioner, kan vi også se, at virkeligheden bevæger sig meget hurtigt. IFOR-styrken, som befinder sig i Bosnien og består af 60.000 mand fra 32 lande, er udtryk for en fundamental nytænkning med hensyn til, hvordan man kan løse fredsbevarende opgaver, og det får stor betydning for, hvorledes man i fremtiden skal organisere en fredsbevarende indsats.

Hvis jeg må minde om det, er IFOR-styrken under NATO-kommando, men selvfølgelig også sanktioneret af FN, og det betyder, at selvfølgelig NATO-lande, men også neutrale lande og tidligere Warszawapagtlande, sågar tidligere Sovjetrepublikker, befinder sig under NATO-kommando. De baltiske lande deltager f.eks. inden for rammerne af det danske bidrag. Det er altså en konstruktion, som helt sprænger vores tilvante forestillinger, og derfor vil jeg også råde til, at man ikke bygger et tankefængsel, men ser udogmatisk på udviklingen, når det drejer sig om løsningen af fredsbevarende opgaver, og er opmærksom på, at verden bevæger sig, i takt med at vi skal løse nogle nye problemer.